

GLAD TRIO:
Maren, Emilie
og Katelyn kom
hjem med til
sammen tre gull,
en sølv og to
bronsemedaljer
fra Special
Olympics i
Abu Dhabi.

Medaljedrues i Special Olympics
**Gulljenter
med suksess**

– Jeg er litt stolt, innrømmer turntrener Katelyn Garbin. Sammen med gymnastene Maren og Emilie sørget hun for gull, glitter og eleganse på turnmatten i Special Olympics.

TEKST: Marianne Smeby Strand FOTO: Gry Traaen

Jeg vil også være en snill trener. Noen ganger har vi kosekvelder hos meg i stedet for trening. Da har vi pizza og film og koser oss.

TURNTRENER KATELYN

BÆRUM IDRETTSPARK

– Emilie, hør her: Nå skal du late som om dette er konkurransen. Nå skal du prøve å gjøre det som du gjorde i Abu Dhabi. Vær elegant. Ok?

Emilie Søliland nikker konsentrert til trener Katelyn Garbins anvisninger. Så går hun ut på turnmatten og beveger seg elegant, som hun har fått beskjed om. Hun viser hele turngruppen til Stabekk litt av grunnen til at hun vant gull i Special Olympics.

Straks er det klart for marsipanekake og feiring, som seg hør og bør for en turntropp som nylig har ankommet hjemlandet med tre gull, en sølv og to bronsemedaljer i kofferten.

Men først er det Maren Iversens tur. Katelyn kikker henne dypt inn i øynene.

– Maren, er du avslappet?

Maren nikker. Også hun er klar for å vise deler av sitt vinnerprogram for små og store i turnforeningen. Katelyn kikker bort på Hjemmets medarbeider.

– Maren må lære å være mer avslappet, forklarer hun.

Treneren kjenner sine gymnaster godt, og hun kjenner seg ekstra glad når de gjør som de får beskjed om, i konkurransene.

LITT SJEF

– Da Maren fikk det ene gullet i Abu Dhabi, da var jeg på gråten, sier Katelyn, og ser på Maren som beholder roen og beveger seg lekende lett på matten.

MEDALJEDRYSS: Turntrioen fra Stabæk kom hjem med til sammen seks medaljer.

Trener Katelyn har all grunn til å være fornøyd.

– Jeg er stolt, smiler hun etter det to uker lange oppholdet i Abu Dhabi, til sammen seks medaljer og mange flotte opplevelser senere.

– Men det var litt slitsomt også, innrømmer hun.

– Hva var slitsomt?

– Det er slitsomt å være trener når gymnastene ikke vil høre. Jeg var sliten da jeg kom hjem, svarer hun.

Maren og Emilie smiler lurt. De er fornøyd med treneren sin. Og innser at de ikke alltid gjør som hun sier.

– Hun forstår oss. Emilie er litt tøff noen ganger, jeg er mer rolig. Da må Katelyn være litt streng med oss, forklarer Maren.

– Hun leser oss på kroppen, legger Emilie til.

Ikke så rart, kanskje. I 16 år var Katelyn selv gymnast, og konkurrerte blant de beste.

Hun har deltatt og vunnet flere titalls medaljer, blant annet fem gullmedaljer i Special Olympics. Det hjelper henne i trenerrollen når hun lærer gymnastene å uttrykke seg elegant og smidig til musikk gjennom køller, ringer, tau, ball og vimpler.

PÅ LAG: Mamma Brenda og Katelyn er et godt team, mamma er hjelptrener og Katelyn er hovedtrener.

– Jeg gir mine gymnaster råd. Og prøver å gjøre dem myke, som jeg var.

Da er det mye bøy og tøy, innrømmer hun.

– Hvorfor ville du slutte som gymnast?

– Når du er gymnast, så føler du et veldig press. Det ble litt mye. Derfor ville jeg slutte, forklarer Katelyn.

Etter hvert bestemte hun seg for å bli trener. Hun begynte som hjelptrener og tok etter hvert trenerkurs.

– Så besto jeg trenerkurset

og ble hovedtrener, smiler Katelyn enkelt.

– Hva er det beste med å være trener?

– Det er å følge opp når det er trening, og si til gymnastene hva de skal gjøre. Være litt sjef, sier hun.

PIZZA OG FILM

Men alt skal ikke bare være alvor. Noen ganger avlyser hun trening for å gjøre andre ting.

– Jeg vil også være en snill trener. Noen ganger har vi

SNILL TRENER:

Alt skal ikke bare være alvor, mener Katelyn. – Jeg vil også være en snill trener. Noen ganger har vi kosekvelder hos meg i stedet for trening. Da har vi pizza og film og koser oss. Eller vi går ut og spiser, sier hun.

SPECIAL OLYMPICS

Verdens største idrettsarrangement for mennesker med utviklingshemning. Ble arrangert i Abu Dhabi i mars. 7500 utøvere fra 190 nasjoner deltok og konkurrerte i 24 idretter.

Den første tanken i hodet mitt var at hun ikke skulle få noen venner. Og at hun ikke skulle ha et godt liv, slik man ønsker for alle sine barn.

MAMMA BRENDA

kosekvelder hos meg i stedet for trening. Da har vi pizza og film og koser oss. Eller vi går ut og spiser. Men vi må ikke gjøre det for ofte.

– Er det noe som er vanskelig?

– Hvis de ikke vil høre, så er det litt vanskelig. Når utøvere blir nervøse, hører de ikke etter. Da må mamma komme.

Mamma Brenda Garbin er i dag hjelpetrener og bistår datteren når det er behov. Det er ikke ofte.

– Jeg tar meg av administrasjon, forklarer Brenda.

– Treningstider, påmelding til konkurranser, foreldremøter og sånne ting. Katelyn tar seg av alt som har med trening av jentene å gjøre. Jeg er nesten overflødig i konkurranse-

situasjonen. Hun har vokst opp i den verdenen, og hun kjenner til alt. Så for henne er det naturlig å snakke med jentene, forberede dem til konkurransene, følge med på kjøreplanen og ha full kontroll.

Rytmask gymnastikk er en ganske komplisert sport, forklarer Brenda. Det stopper ikke Katelyn.

– Hun lager programmer, og lærer dem apparatteknikk og kroppsteknikk. Det er virkelig Katelyn sitt område. Hun er blitt 26 år, men i Abu Dhabi klarte hun fortsatt å imponere meg. Hun tok ansvar. Ikke bare i hallen, men også utenfor. Jeg ser mer og mer at hun er blitt en voksen. På det området, hun har jo fortsatt Downs og sine ting. Men i denne verden er hun blitt en voksen.

TØFF BESKJED

Da datteren kom til verden for 26 år siden, som nummer tre i søskenflokk, skjønte Brenda fort at alt ikke var som det skulle. Til å begynne fikk de riktignok beskjed om at det meste var i orden.

– Jordmoren sa at alt var i orden. Hun scoret høyt på alle tester. Hun var sterk, og hadde ikke de vanlige tegnene som andre med Downs har. Så vi tenkte ikke noe mer over det.

Men da Katelyn var tre dager gammel, kom legen inn og fortalte om sin mistanke.

– Jeg gråt og gråt. Det tok meg kanskje ett år å komme ut av det. Jeg konsentrerte meg om at hun skulle få best mulig muligheter i sin utvikling. Jeg er utdannet forsker i utgangspunktet, og med Katelyn kom

forskersiden frem i meg. Jeg undersøkte hva hun trengte av vitaminer og mat for at hjernen skulle utvikle seg best mulig. Det var min måte å takle det på. Jeg ville at hun skulle få muligheten til å ha et best mulig liv.

Hele familien stilte opp. Alle hadde samme mål, forklarer Brenda.

– Søskenene var stolte av henne. Da Katelyn var tre måneder, gikk eldstedatter vår siste året på barneskolen og bar henne i 17. mai-toget.

Brenda ler av minnet. Alt blir annerledes med et barn med Downs, forklarer hun.

– Andre barn utvikler seg naturlig. Med Katelyn måtte vi jobbe med språkutvikling. Vi måtte jobbe for at hun skulle krabbe. At hun skulle begynne

LITT SJEF: Det beste med å være trener er å være litt sjef, mener Katelyn.

GULLJENTE

Hovedtrener Katelyn Garbin (26) har selv 41 gull, fem sølv og fire bronsemedaljer som gymnast. Hun bor i egen leilighet på Emma Hjorth i Bærum, er forlovet med Hermann og jobber på Aurora verksted.

FORNØYD: Maren og Emilie er fornøyd med treneren sin. – Hun forstår oss, forklarer Maren.

å gå. Alle disse tingene som skjer naturlig med andre barn, måtte vi jobbe for.

– Hva slags bekymringer hadde du?

– Det er rart hvordan hjernen fungerer, men den første tanken i hodet mitt var at hun ikke skulle få noen venner. Og at hun ikke skulle ha et godt liv, slik man ønsker for alle sine barn. At de skal være glade og selvstendige mennesker, og klare seg gjennom livet.

FALT PLADASK

Idretten skulle bli en viktig mestringsarena for datteren. Seks år gammel var Katelyn da hun falt pladask for rytmisk gymnastikk.

– Jeg var i ishallen fordi broren min spilte ishockeykamp. Men jeg likte ikke lydene, så

jeg gikk inn i hallen ved siden av. Da så jeg alle gymnastene som gjorde elementer med vimpel og køller og forskjellige ting. Så hermet jeg etter dem, sier Katelyn, 20 år etter at hun oppdaget sin favorittidrett.

Det var noe med bevegelse og rytmen. Musikken.

«Her vil jeg begynne», sa seksåringen til damen som var ansvarlig for treningene. Det samme fikk moren Brenda beskjed om da hun omsider fant datteren som hadde forsvunnet fra ishockeykampen.

At Katelyn stakk av den gangen og fant rytmisk gymnastikk i nabolighen, skulle bli en lykke for datteren.

– Som gymnast fikk Katelyn selvtilitt, og en mestringsfølelse som var veldig viktig. Hun øvde overalt, og ga ikke opp.

Hun fikk bedre balanse og styrke. Men det gikk også på hukommelse og utholdenhet, forklarer mamma Brenda.

I begynnelsen var det riktignok mye jobb, konsentrasjonen til datteren var det så som så med. Bare det å stå i kø og vente på tur var ikke alltid like enkelt. Men så gikk det seg til.

– Jeg måtte være litt streng, sier Brenda i dag.

Hun utdannet seg selv til trener og dommer i idretten, og kunne bidra utover bare det å være en mor.

I mange år trente Katelyn også med funksjonsfriske, og det var en av årsakene til at hun ble så god, mener Brenda.

– Hun hadde noe å strekke seg etter. Men det gikk begge veier, jeg vet også at de funksjonsfriske hadde glede av å

trene med Katelyn. De blir litt mer aksepterende for andre med utviklingshemming. Det har nok beriket deres liv. De er mer mottagelig for det ukjente.

Brenda kan i dag smile litt av bekymringene hun kjente på for 26 år siden.

– Jeg var redd hun skulle bli ensom, men det er hun i hvert fall ikke. Hun har et stort nettverk av venner, både i Norge og i utlandet. Så lenge Katelyn er fornøyd, er jeg fornøyd. •

hjemmet@egmont.com

SE VIDEO:

Gå inn på Hjemmets Facebook-side, og se en video fra vårt besøk hos gulljentene.